

KORSVANDRING - KRISTI LIDANDES VÄG

Magnus Malmgren

I

Jesus döms till döden

*Vi gick alla vilse som får,
var och en tog sin egen väg,
men Herren lät vår skuld drabba honom.
Han fann sig i lidandet,
han öppnade inte sin mun.
Han var som lammet som leds till slakt
eller tackan som är tyst när hon klipps,
han öppnade inte sin mun.*

Jesaja 53:6-7

Korsvandringen börjar i mörkret, i fängelsecellens ensamhet,
inför den domstol där ingen rättvis dom kommer att fällas.

Där trons trots bryts mot våld och lögn
– där möter du oss.
Där står du, hånad, misshandlad inför dina anklagare.
Ensam och utlämnad åt andras domar.

Men de som har makten är själva rädslans fångar.
Det är inte du som är ofri.
Situationen är den omvända.

Herre, Jesus Kristus, vår frälsare och broder,
hjälp oss att bevara sanningen inom oss.
Ge oss modet att konfrontera vår fruktan.
Styrk oss i tron på den självutgivande kärlekens
förvandlande kraft.

Föreنا oss med dig i prövningens stund
där på stengården, inför domartribunen,
där ditt tysta, obesegrade JA till livet vägrar att ge vika,
där själva nederlaget vänds till seger.

II

Jesus tar korset på sina axlar

*Han var föraktad och övergiven av alla,
en plågad man, van vid sjukdom,
en som man vänder sig bort ifrån.
Han var föraktad, utan värde i våra ögon.
Men det var våra sjukdomar han bar,
våra plågor han led,
när vi trodde att han blev straffad,
slagen av Gud, förnedrad.
Han blev pinad för våra brott,
sargad för våra synder,
han tuktades för att vi skulle helas,
hans sår gav oss bot.*

Jesaja 53:3-5

Innanför stengårdens höga murar,
dit inga utomståendes blickar når,
bakom maktens dörrar
där faller domen mot dig som vågat trotsa ordningen.
Sedan förs du ut på gatan.
Du bär ditt kors på dina sargade axlar.

Du visar oss det vi fruktar mest,
att bli utelämnade och stå nakna
inför den skrämmande hop som jublar
över att det är "han" och inte "vi".

Hur föraktad blir inte den
som saknar något att gömma sig bakom
– den som blottar VÅR utsatthet.

Hjälp oss se att det är vårt lidande du bär.
Hjälp oss att inte vända bort blicken när du för vår skull
går mot den bestämmelse som genljuder –
i varje steg på lidandets väg – ditt JA till livet.

III

Jesus faller för första gången

*Han blev fångslad och dömd och fördes bort,
men vem ägnade hans öde en tanke?
Han blev utestängd från de levandes land,
straffad för sitt folks brott.
Han fick sin grav bland de gudlösa,
fick vila bland ogärningsmän,
fastän han aldrig hade gjort något orätt,
aldrig tagit en lögn i sin mun.*

Jesaja 53:6-9

Så faller du under korsets tyngd.
Du har inte tagit många steg
men redan är bördan övermäktig.

Gud ligger hjälplös,
med ansiktet i gruset.
Vi anar korsets fruktansvärda tyngd.

Överallt ifrån, från alla tider, hörs ett brus av röster:
Jag orkar inte mer.
Jag klarar inte detta.

Men du reser dig.
Åter tar du ditt kors – mitt kors...

Din utsatthet genljuder i mitt väsen.
Jag kan inte stänga den ute.
Jag vacklar under den.
Den är mig övermäktig –
men genom allt och under allt en djupare ton –
ditt JA till livet.

IV

Jesus möter sin mor, Maria.

*Som en mor tröstar sitt barn,
så skall jag trösta er.
I Jerusalem skall ni finna tröst.
När ni ser det skall era hjärtan glädjas,
era kroppar få nytt liv
som det friska gräset.*

Jesaja 66:13-14

Mitt i folkmassan ser du din mor, Maria.
Ett ögonblick av ömhet och samhörighet.
Vad skulle vi förstå om människans sårbarhet och storhet
om vi kunde läsa era blickar?

Hon som redan då du föddes bar din hemlighet i sitt hjärta
och ensam kände djupet av den kärlek som du förde in i världen,
vad tänker hon nu?
Vad talar era blickar om?

Lär oss, Herre, det ödmjuka lyssnandets
och den tålmodiga kärlekens konst.
Lär oss att, likt Maria, förstå och tala
ömhetens och sorgens språk.
Lär oss att stanna upp i vördnad
inför tillvarons sårbara skönhet,
och att vila i det heliga samförstånd
som uppstår ur ditt JA till livet.

V

Simon hjälper Jesus att bära korset

*Herre, lär mig dina vägar,
visa mig dina stigar.
Led mig i din sanning, lär mig,
du som är min Gud, min räddare,
ständigt hoppas jag på dig.*

Psaltaren 25:4-5

En främling tvingas bära ditt kors och att dela ditt lidande.
Någon dras in i din kamp, motvilligt, från sidan,
en åskådare som inte längre kan stå likgiltig bredvid.

Bland de många som skriker ut sitt förakt
finns det andra som står tysta,
andra blickar, fulla av medkänsla.
Andra som sörjer, som samlar sig till motstånd.

Vem är du, gåtfulle?
Du som lider för vår skull.
Vad bär du för hemlighet –
vad har du att berätta om oss?
Du som ensam är sann i detta skådespel.

Liksom för Simon från Kyrene skall det vara för oss,
korset skall läggas på våra axlar.
Vi skall kallas till en tjänst vi inte valde.
Vi kommer inte kunna stå vid sidan,
som oberörda åskådare.
Vi tvingas bära
den börda som är vår att bära...

Ofrånkomligt dras vi in i krafftältet runt ditt JA till livet.

VI

Veronica torkar Jesu ansikte

*Gud, visa oss nåd och välsigna oss,
låt ditt ansikte lysa mot oss,
så att hela jorden lär känna vad du gör
och alla folk får veta att du hjälper.*

Psaltaren 67:2-3

Medkänslan har källor överallt.
Veronika, övervinner sin rädsla.
Med lätta snabba steg springer hon fram till dig,
för att torka ditt ansikte.

Bilden blir kvar i duken, ditt lidande ansiktes drag.

Låt oss, Herre, likt henne få torka svetten ur ditt ansikte,
uppenbarat i världens lidande.
Låt oss skänka lindring åt
den utsatta människa som är din avbild.

Uppfyll oss med barmhärtighet och medkänsla,
som ett eko av ditt JA till livet.

VII

Jesus faller för andra gången

*Herre, skynda att svara mig,
jag orkar inte mer.
Dölj inte ditt ansikte för mig,
då blir jag lik dem som lagts i graven.*

Psaltaren 143:7

Så faller du för andra gången.

Du är där ingen vill vara –
hur ska vi orka vara med dig där?

Du har stigit ner i tillvarons yttersta djup.
Våra blickar orkar inte söka dig där.

Vi ser bort.

Smärtan blir till skam, förnekande...
Vi vill inte se.
Vi klarar det inte.

Men du är där.
Hur ska vi då kunna vända bort blicken?

Du kallar oss att följa dig,
att söka utan att ge upp,
ljuset i mörkret,
hoppet som inte låter sig slås ner,
inte vårt – men ditt JA till livet.

VIII

Jesus talar till Jerusalems döttrar

*Jag lyfter blicken mot dig,
du som bor i himlen.
Som tjänaren ser mot sin herres hand,
som tjänarinnan ser mot sin husmors hand,
så ser vi mot Herren, vår Gud,
och hoppas på hans nåd.
Förbarma dig, Herre, förbarma dig,
vi har fått nog av förakt.
Vi har fått nog av de självsäkras hån,
av de högmodigas förakt.*

Psaltaren 123

Du talar till de gråtande kvinnorna:
"Gråt inte över mig, ni Jerusalems döttrar.
Gråt över er själva, och över era barn."

Ja, vi ska gråta – över oss själva
och över allt det lidande som världen rymmer.
Korsvägen är lång och ingen enda del av skapelsen
undgår att vandra den tillsammans med dig.

Vi hör ropen från flyktingläger och belägrade städer,
från levande utan hopp – från alla dessa intill döden trötta.
Från de ensamma, bortvalda, övergivna.
Ropar då inte förtvivlan till bergen: "fall över oss"
och till höjderna "skyl oss"?

Förbarma dig, Gud, förbarma dig över oss och våra barn.
Vi är som tomma, omkullvälta kärl.
Kom till oss, och uppfyll oss med ditt JA till livet.

IX

Jesus faller för tredje gången

*Dröj inte långt borta, jag är i nöd,
och ingen finns som hjälper mig.
Tjurar skockar sig runt mig,
jag är kringränd av bestar från Bashan.
De spärrar upp sina gap
som rovlYSTna, rytande lejon.
Jag rinner bort likt vatten som slås ut,
benen lossnar i min kropp.
Mitt hjärta är som vax,
det smälter i mitt bröst.
Min mun är torr som en lerskärva,
tungan klibbar vid gommen.
Du lägger mig i gravens mull.*

Psaltaren 22:12-16

Du faller för tredje gången.
Du som skulle ge oss hopp i VÅR vanmakt.
Du ligger där på marken, bruten, utblottad.
Vem ska nu se till oss när vi ligger maktlösa
med smak av jord och blod i våra munnar,
med skränandet och hånet i våra öron, om inte du?

Vi har ingenstans att ta vägen, så vi stannar hos dig.
Bara i dig, bara där du är, är ensamheten bruten.
Vi stannar hos dig,
med värkande ögon och sörjande hjärtan.

Vad ska vi annars göra?
Vart ska vi annars gå?
Vem ska bära oss genom ångesten, om inte du?
Vem ska bära Guds JA till livet
genom brustenhetens natt, om inte du?

X

Jesus avkläds

*Hundar samlas runt mig,
jag omringas av en hord av våldsmän.
Händer och fötter är skrumpnade,
jag kan räkna varje ben i min kropp.
De står där och stirrar på mig,
de delar mina plagg emellan sig,
de kastar lott om mina kläder.
Men du, Herre, dröj inte långt borta!
Du, min styrka, skynda till min hjälp!
Rädda mig undan svärdet,
mitt liv ur hundarnas våld!
Rädda mig ur lejonets gap,
mitt arma liv undan vildoxens horn!*

Psalm 22:17-22

De delar dina kläder mellan sig och kastar lott om dem.
Naken står du framför människorna.

Ändå kan de inte se dig.

Befria oss ur blindheten.
Hjälp oss, Herre, att se din utsatthet, din sårbarhet.
Hjälp oss se den i oss själva och i varandra,
i världens alla nödställda.

Skingra lögnens och hyckleriets dimmor omkring oss.
Låt oss i dig bli avklädda och stå nakna, fråntagna allt.
Låt det inte längre finnas plats för illusioner.

Du är i oss – vi är i dig.
Din utsatthet är vår – liksom vår är din.
Du har fört oss ut ur ensamheten,
själva sårbarheten vänds till seger.

När vi inte längre spelar enligt maktens regler
då kan vi inte längre trampas på.
Vi är fria.

Fria att korsfästas.
Fria att ropa efter din barmhärtighet.
Fria att handlöst falla i dina armar, Herre,
och omfamnas av ditt JA till livet.

XI

Jesus spikas fast vid korset

*Varje dag ropar jag till dig, Herre,
jag sträcker mina händer mot dig:
Gör du under med de döda?
Kan skuggorna resa sig och prisa dig?
Talar man i graven om din godhet,
i avgrunden om din trofasthet?
Blir dina under kända i mörkret,
din rättfärdighet i glömskans land?*

Psalm 88:10-13

De korsfäster dig.
Över huvudskalleplatsen ekar hammarslagen
som driver spikarna genom din kropp.
De skriker åt dig: "Andra har han hjälpt..."

Odjuret har trätt fram,
det har kastat sin mänskliga mask
och allt det rört vid har blivit till aska.
Här finns ingen nåd att vänta,
ingen rättvisa att hoppas på.

Hjälp oss att skilja mellan Guds och människors domar.
Ge oss mod att leva i den åtskillnaden –
även om det leder till korset.

Låt oss aldrig vara rädda att dömas med Kristus
av de mäktiga som förnekar Gud.
Låt oss aldrig vara rädda att förkastas med Kristus.
Ge oss din Sons kärlek så att vi med honom kan be:
"Förlåt dem..."

XII

Jesus dör på korset

*Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?
Jag ropar förtvivlat, men du är långt borta.
Min Gud, jag ropar om dagen, men du svarar inte.
Jag ropar om natten, men finner ingen ro.*

Psalm 22:2-3

Du ropar ut din övergivenhet:
"Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"
I denna stund ljuder genom dig
hela skapelsens vanmakt och smärta,
alla ohörda rop.

Var är du Gud?

Hur ska vi kunna bevara vår tro
när vi lämnas ut i ogärningsmännens händer?
Hur kan du finnas, Gud,
i den söndertrasade värld som lämnas kvar
när vi sett vad människor gör mot varandra?

På ditt kors blir all vår smärta synlig
men också den vanvettiga förtröstan
som inte låter sig kuvas.

I döden och lidandet skall det växa
till en obetvinglig kraft –
ditt segerrika JA till livet.

Låt oss få vara med dig där –
låt ditt JA ljuda in i vårt väsens djup
tills allt i oss förenats med dig.
Låt allt i oss få nå sin fullbordan.

Vi ber:
I dina händer överlämnar jag min ande.

XIII

Jesus tas ned från korset

*Ur djupen ropar jag till dig, Herre.
Herre, hör mitt rop,
lyssna när jag bönfäller dig!
Om du lade synder på minnet,
Herre, vem kunde då bestå?
Men hos dig finns förlåtelse,
och därför fruktar man dig.
Jag väntar på Herren, jag längtar,
jag hoppas få höra hans ord.
Jag längtar efter Herren,
mer än väktarna efter morgonen,
än väktarna efter morgonen.
Hoppas på Herren, Israel,
ty hos Herren finns nåd
och makten att befria.
Han skall befria Israel
från alla synder.*

Psaltaren 130

Endast de sörjande finns kvar runt korset.
Det är stilla.
Kvällen faller över vännerna när de tar ner kroppen.

En död man i sin mors famn.
En sargad kropp, livlös och tung.
Ja, vi samlas runt dig i en tystnad utan slut.

Jag är din vän som gråter över dina blodiga fötter.
Jag är kvinnan som kramar din livlösa hand.
Jag är din mor som håller ditt huvud i mitt knä.
Min smärta kan inte kläs i ord.
Min sorg kan ingen förstå.
Allt har ju gått sönder för mig.
Allt har tagits från mig.
Jag har blivit till intet.

Vi sitter tillsammans i tystnaden runt din kropp.
Vi sitter där en evighet.
Vi lyssnar på ljuden därute i natten,
ljuden från en döende värld.

XIV

Jesu kropp begravs

*Var skulle jag komma undan din närhet?
Vart skulle jag fly för din blick?
Stiger jag upp till himlen, finns du där,
lägger jag mig i dödsriket är du också där.
Tog jag morgonrodnadens vingar,
gick jag till vila ytterst i havet,
skulle du nå mig även där
och gripa mig med din hand.
Om jag säger: Mörker må täcka mig,
ljuset omkring mig bli natt,
så är inte mörkret mörkt för dig,
natten är ljus som dagen,
själva mörkret är ljus.*

Psalm 139:7-12

Till sist lyfter vi upp din kropp och bär den
den korta vägen till klippgraven.
När vi följer dig in i mörkret är det
som om vi får komma med dig in i själva döden.

Du är inte här.
Du har gått bort.
Livet har flytt.

Ditt JA till livet har tystats.
Ditt motstånd har slagits ner.
Du är besegrad.

Du är död.

Men genom luften vibrerar ljudet,
det skälver genom marken,
det sjuder i vattnet,
i varje litet grässtrå,
i varje människohjärta –
ja, hela skapelsen förenas
i nattens mörkaste timma
till ett trotsigt samfällt JA till livet.